

Chang Yi este o renumită autoare de literatură pentru copii, de minoritate manciuriană, născută la Beijing, membră a Asociației internaționale a scriitorilor și ilustrătorilor de carte pentru copii. Scrierile ei au apărut în „Tineri scriitori” și „Literatura în Beijing”, printre operele reprezentative numărându-se „Monștrii din Orașul Interzis”, „Convorbiri între monștrii din Orașul Interzis”, „Visele lui Li Kankan de la orele de studiu individual”, „Fabrica de ciocolată plină de secrete”. Seria de povești „Monștrii din Orașul Interzis” a fost selectată de Biroul de Stat pentru Presă, Publicație, Radio, Film și Televiziune în cadrul celei de-a II-a ediții drept Carte Recomandată de promovare în întreaga țară a remarcabilei culturi tradiționale chinezești; Biroul Național de Presă și Publicații o recomandă tinerilor printre cele 100 de Publicații Remarcabile din 2018; China Education News o include în Top 10 cărți pentru copii recomandate de profesori în 2017; la cea de-a V-a ediție a „Tinerilor Chinezi” este listată printre scrierile de excepție; site-ul Dangdang o menționează în lista de top a cărților pentru copii din 2017; proiectul „Reading in Guangzhou” o include în Top 10, fiind apreciată drept cea mai bună carte pentru copii din anul 2017 ș.a.

Ilustrator

Meme Lu este o ilustratoare independentă. Iubește pictura din copilărie și urmează cursuri universitare de pictură murală. Lucrează timp de mai mulți ani în cadrul unei edituri, ca editor de carte ilustrată, devenind mai târziu ilustratoare independentă. Lucrările ei au fost publicate de numeroase instituții de cultură și presă, cum ar fi Editura Literaturii Populare, Editura pentru Predarea Limbilor Străine și Cercetare, Editura pentru Copii din Beijing, Editura Tiantian, Editura Universității de Pedagogie din Guangxi, Phoenix Publishing Media Group ș.a.

Chang Yi

MONȘTRII DIN ORAȘUL INTERZIS

Băiatul care doarme în patul cu dragoni

Traducere din limba chineză
de Ionela Voicu

Cuprins

Capitolul 1. Băiatul care doarme în patul cu dragoni.....	11
Capitolul 2. Monstrul care suflă baloane.....	29
Capitolul 3. Leului i-au crescut flori pe cap.....	43
Capitolul 4. Nunta din Palatul de Cristal.....	57
Capitolul 5. Minciuna vrăjitorului.....	73
Capitolul 6. Jucând cărți cu Zeul Vântului.....	85
Capitolul 7. Vizita monstrului care stăvilește apele.....	99
Capitolul 8. Vulpea din Pavilionul Săgeților.....	113
Capitolul 9. Marele detectiv Chaotian Hou.....	127
Capitolul 10. Farsa Zeului Zăpezii.....	146

Băiatul care doarme în patul cu dragoni

Capitolul 1

Băiatul care doarme în patul cu dragoni

Eu și Yang cel Vesel ne-am speriat destul de tare când l-am văzut pe băiat dormind în patul împărațesc cu dragoni din Sala Înnobilării Sufletului.

Ne-am suit într-un copac în curtea Camerei Cultivării și pe nesimțite cerul s-a întunecat beznă. Azi unchiul lui Yang cel Vesel lucrează peste program la Biroul de obiecte pierdute. Acolo este numai un pat de o persoană, așa că Yang cel Vesel se gândește să doarmă o seară în patul împărațesc cu dragoni expus în Sala Înnobilării Sufletului.

Dar cineva l-a ocupat deja înaintea lui.

Mă uit la telefon, e ora nouă și jumătate seara. La ora aceasta n-ar trebui să mai apară băieți străini în Orașul Interzis. Doar dacă... eu și Yang cel Vesel facem un schimb de priviri, da, amândoi ne gândim la același lucru... doar dacă e fantomă.

– Cine sunteți? se ridică el brusc din patul cu dragoni.

„Fantoma” vorbește!

Eu și Yang cel Vesel facem un pas înapoi.

Nu-i bine, trebuie să plecăm mai repede...

Dar picioarele nu mă ascultă, nu pot face niciun pas.

„Fantoma” pare, de asemenea, speriată și, cum nu îi răspundem, întreabă și mai tare:

– Sunteți... fantome?

Fantome?

Rămânem muți de uimire, crede că noi suntem fantome, adică el nu e?

Yang cel Vesel își ia inima în dinți și-l întreabă:

– Noi suntem oameni, tu ești fantomă?

Băiatul răspunde de asemenea:

– Și eu sunt om.

Aprinde numai decât o lanternă a cărei lumină puternică ne face să mijim ochii.

– Chiar sunteți oameni!

Băiatul răsuflă ușurat.

Acum îl vedem și noi clar la lumina lanternei. E un băiat grasuț, îmbrăcat în pijamale, stă tolănit în patul cu dragoni și pare să o ducă foarte bine.

– Cine ești? De ce ești în Sala Înnobilării Sufletului?

Yang cel Vesel se uită la el ca la o ciudățenie.

– Numele meu este Lingou, azi locuiesc aici, patul acesta este foarte confortabil. Băiatul clipește, apoi ne întreabă: Și voi ați fugit de acasă?

– Să fugim de acasă? tresar eu. Tu ai fugit de acasă?

Lingou aprobă din cap, zicând extrem de mândru:

– Am pregătit mai bine de două luni această plecare.

– Cum ai venit? îl întreabă Yang cel Vesel.

– Am luat mai întâi metroul, apoi trenul și iar metroul, așa am ajuns în Orașul Interzis, răspunde el.

– Trenul? sunt eu șocată. Nu ești din Beijing?

Lingou scutură din cap:

– Am venit de la Shanghai.

– Cum te-ai strecurat aici? continuă Yang cel Vesel să-l întrebe.

– Foarte simplu, am cumpărat un bilet de intrare pentru elevi, apoi m-am amestecat printre un grup de turiști. Știi câți oameni au fost azi în Orașul Interzis? Am stat la coadă la intrare mai bine de o jumătate de oră, sunt absolut sigur că nu m-a observat nimeni, spune Lingou. Și sigur nu știe nimeni dacă am plecat sau nu de aici.

Lingou ne povestește că a stat în toaletă până la ora șase și jumătate seara de unde a ieșit pe ascuns când s-a asigurat că a plecat toată lumea. Suntem în luna octombrie, la ora asta

e deja întuneric și cred că niciunde nu este mai întuneric ca în Orașul Interzis. Suntem departe de luminile stradale, în preajmă nu sunt clădiri mari de birouri iluminate puternic, iar felinare sunt doar pe câteva străduțe.

Lingou a căutat mult timp până a găsit patul din Sala Înobilării Sufletului. S-a schimbat în pijamale, și-a luat din rucsac pătura, însă nu izbutește nicicum să adoarmă. La început a crezut că avea să adoarmă numaidecât la cât drum străbătuse, dar acum nu-l lua somnul, ceea ce i se părea ciudat.

– Am uitat să mă spăl pe dinți, poate de aceea! ne spune Lingou.

Yang cel Vesel își dă ochii peste cap, zicându-i:

– Spală-te pe dinți atunci! De ce nu ai stat cuminte acasă? Ce vrei să faci de-ai venit până aici?

– E ca o aventură, nu vi se pare? Lingou râde din toată inima. De mic am fost foarte ascultător, chiar și mama o spune. M-am săturat să iau numai note de 10, m-am săturat să fiu mereu ascultător, m-am săturat chiar și să mă joc pe calculator. M-am gândit să fac ceva mai palpitant.

Eu și Yang cel Vesel rămânem blocați; să fugi de acasă din acest motiv nu-i altceva decât un capriciu.

– Dar voi? De ce ați fugit de acasă? se grăbește băiatul să ne întrebe. Ați mâncat? Mâncarea de aici este tare scumpă, numai o porție de orez costă 35 de yuani. E gustoasă, nu-i vorbă, dar în felul acesta voi rămâne în scurt timp fără niciun ban. Voi cum vă descurcați?

– Noi nu ducem grija hranei, îi răspunde în mod intenționat Yang cel Vesel. Câți bani mai ai la tine?

– Nu prea mulți, îi răspunde cinstit Lingou. Am dat peste 500 de yuani pe biletul de tren, apoi încă mai bine de 30 de yuani pe biletul de metrou și pe cel de intrare în Orașul Interzis, am mai cheltuit 35 de yuani pe masa de prânz, deci mai am 200 și ceva de yuani rămași.

De abia acum observ că în buzunarul pantalonilor de pijama are un portofel mare care îi trage în jos pantalonii, lăsând să i se vadă vreo zece centimetri din burta albă ca zăpada și în mod vădit buricul, în partea de sus.

– Ai plecat numai cu atât de puțini bani la tine? Fac eu ochii mari, căci banii pe care îi are la el nu-i ajung să cumpere nici măcar biletul de tren să se întoarcă la Shanghai.

Lingou zice, mormăind îmbufnat:

– Bani puțini? Ca să strâng banii ăștia n-am mai mâncat înghețată și nici n-am cumpărat alte dulciuri de la poarta scolii două luni de zile în cap.

– Dar nu-ți ajung nici două zile, apoi mori de foame.

Lingou râde misterios, zicând:

– Azi-dimineață chiar îmi făceam griji, dar acum deja nu mă mai gândesc la problema banilor deoarece am descoperit un izvor de bani.

– Izvor de bani? strigăm eu și Yang cel Vesel într-un glas.

Lingou confirmă din cap, mândru nevoie mare, zicându-ne apoi cu voce înceată:

– E absolut mană cerească! După masă, când m-am dus la Grădina Imperială, am observat mai mulți oameni aruncând monede în lac. M-am uitat cu atenție și am văzut că fundul lacului e plin de bani. Am de gând să mă duc mâine, după căderea soarelui, să scot câțiva.

– E lucru mare să poți înota pe vremea aceasta, apa e prea rece, scutură din cap Yang cel Vesel.

– Să înot? Eu nu știu să înot, zice Lingou. Nu-i nevoie să intru în apă, m-am gândit eu cum să fac. Am un magnet pe capacul penarului, trebuie doar să-l leg de-o sfoară, apoi să-l

las pe fundul lacului, iar monedele se vor lipi de el. În felul acesta, nu voi mai duce grija banilor.

– Ești tare deștept!

– Să zicem! Sunt membru în echipa de robotică a școlii, când întâmpin vreo problemă, caut întotdeauna soluții de rezolvare, spune Lingou fără pic de modestie. Dar tot nu mi-ați spus voi cum vă descurcați cu mâncarea? Ați luat mulți bani la voi când ați fugit de acasă?

– Noi n-am fugit de acasă, mă văd eu nevoită să clarific, deși din câte se pare Yang cel Vesel încă ar mai vrea să-l păcălească.

– Nu ați fugit? se miră Lingou, rămânând cu gura căscată. Atunci cum de sunteți aici la ora aceasta?

– Noi aici locuim, apucă Yang cel Vesel să răspundă mai întâi. Patul în care dormi tu acum este al meu.

– E patul tău? Doar nu ești împăratul Qianlong¹?

– Împăratul Qianlong dormea într-un veritabil pat împărațesc cu dragoni, pe când acesta este doar o copie. Dar eu sunt singurul care am dormit în acest pat, așa că este patul meu, spune Yang cel Vesel cu voce tare.

– Acum și eu dorm în el, zice Lingou încă și mai tare, prin urmare este al meu.

– Tu... Yang cel Vesel se albește la față de furie.

¹ Împăratul Qianlong a fost al șaselea împărat care a condus dinastia manciuriană Qing, domnind între anii 1735 - 1797.

– Gata! îi întrerup eu. Patul este o exponată, o exponată! Ați văzut plăcuța aceea de pe cordon? Pe ea scrie: „Vă rugăm, nu vă apropiați”, niciunul dintre voi n-ar fi trebuit să doarmă aici. Dacă vă mai certați, mă duc după paznicul de noapte.

Yang cel Vesel și Lingou nu mai scot niciun sunet, se privesc unul pe altul neînduplecați. Sunt doi băieți încăpățânați.

Numai că unul este fugit de acasă, iar altul n-are o casă unde să se întoarcă, așa că unde ar putea să doarmă în seara aceasta dacă nu ar dormi aici? Mi se înmoaie inima.

– De vreme ce niciunul dintre voi nu are unde să doarmă în noaptea aceasta, mai bine împărțiți momentan patul acesta! zic eu, apoi adaug: Până mâine, când se luminează, și apoi mai vedem noi ce e de făcut.

Auzindu-mi propunerea, băieții răsufală amândoi ușurați. Nu prea fericit, Lingou cedează jumătate din pat lui Yang cel Vesel, care se întinde alături de el.

Stau cât mai departe unul de celălalt, noroc că patul împărțesc este suficient de mare și nu vor cădea totuși din el.

– Dar cum se poate una ca asta, să locuiți în Orașul Interzis? întreabă Lingou, în timp ce-și trage pătura pe el.

– Mama mea și unchiul lui lucrează aici, iar când rămân la muncă peste program, dormim în birourile lor, îi răspund eu, cu teamă să nu întrebe de ce Yang cel Vesel stă cu unchiul lui, ceea ce l-ar întrista. Bine însă că Lingou nu pune această întrebare.

Dă din cap, apoi și zice:

– Nu-i de mirare că nu vă faceți griji pentru mâncare.

Mă întorc la mama în birou să mă culc. Le zic noapte bună, temându-mă puțin să nu se ia la ceartă în miezul nopții.

– Mâine-dimineață vă duceți în Grădina Palatului Fericii și mă așteptați acolo, voi veni cu micul dejun, le spun eu.

– Super! exclamă bucuros Lingou.

A doua zi este o dimineață caldă de toamnă. Mă trezesc dis-de-dimineață și, cu o caserolă de mâncare în mână, traversez zidurile roșii și lungi, o iau pe sub umbrele dese ale copacilor și mă îndrept spre Grădina Palatului Fericii. Mama știe că îi duc micul dejun lui Yang cel Vesel, intenționat a cumpărat mai multe pâinici umplute cu pastă de fasole roșie și ouă fierte în ceai.

Îi văd de departe pe Yang cel Vesel și pe Lingou, stau de vorbă veseli pe crengile nucului cel mare, legănându-și picioarele în aer.

Într-o dimineață așa de blândă, se pare că ostilitățile și cearta de ieri au dispărut ca prin minune. Acum zici că se cunosc de mulți ani și sunt cei mai buni prieteni. Lucru care mă bucură.

– Ne-am hotărât, ne ducem în seara aceasta!

Zice Lingou în timp ce înfulecă pâinicile cu pastă de fasole roșie. Este deja a treia pe care o mănâncă.

– Unde vă duceți? întreb eu.

– Ne ducem la izvor să scoatem bani! răspunde însuflețit Lingou. M-am sfătuit cu Yang cel Vesel, el spune că poate face rost de un magnet mai mare, în felul acesta putem scoate o mulțime de bani.

Yang cel Vesel dă din cap, zicând:

– Să nu ne ducem nici prea târziu, ar fi bine chiar înainte să apună soarele pentru a putea vedea unde sunt bani mai mulți în lac.

– Banii pe care îi scoatem îi împărțim la trei, eu iau 40%, iar voi doi câte 30%, spune Lingou.

Eu scutur din cap, zicând:

– Eu nu vreau.

Nu le duc lipsa, plus că sunt de părere că nu e bine să luăm banii din lac, căci ei sunt pentru dorințele vizitatorilor.

– Atunci eu iau 60% și tu 40%, îi zice Lingou lui Yang cel Vesel.

Acesta dă din cap foarte bucuros.

– Rămâi și azi în Orașul Interzis? îl întreb eu pe Lingou.

– Sigur că da, îmi răspunde el. Aici este o ascunzătoare foarte bună și destul de sigură pentru că nimeni nu are timp să observe ce fac ceilalți.

– Cine o zice? Sigur te va observa cineva, îl corectez eu.

Mă uit la Lingou, însă observ că râde. De fapt, sunt oarecum de acord cu punctul lui de vedere, aici e un loc prea mare, nimeni nu acordă atenție necunoscuților.

După-masă, când ies de la școală, îi găsesc pe Lingou și pe Yang cel Vesel în Pavilionul Depunerii Jadului din Grădina Imperială. Cu puțin timp în urmă, Orașul Interzis și-a închis porțile, afară e încă lumină, iar culorile asfințitului sunt extrem de frumoase.

Pavilionul Depunerii Jadului este pe malul iazului în care nu cresc pești pentru că nu este suficient de adânc, așa că pe fundul lui pot fi văzute clar tot felul de monede.

Nu știu de unde a găsit Yang cel Vesel o bucată de magnet mare cât un săpun și o gută de pescuit. Cei doi leagă magnetul bine cu guta, apoi îl aruncă cu putere. Se aude „poc”, iar apa sare în formă de cerc. Când îl ridică, pe magnet sunt lipite mai multe monede. Cei doi le adună și le numără una câte una ca niște bogătași lacomi. Sunt 11 monede de un jiao¹, 4 monede de 5 jiao și 6 monede de câte un yuan².

– Uau, chiar e ceva!

Se laudă Lingou cu mărunțișul de parcă a devenit milionar.

– Cei care au aruncat monede de câte un yuan sunt toți oameni cu bani, zice Yang cel Vesel.

– Nu, sigur sunt oameni săraci, îl corectează Lingou. Doar săracii visează să se îmbogățească.

¹ Subunitate monetară din China, a zecea parte dintr-un yuan.

² Yuanul este moneda națională a Chinei, i se mai spune și renminbi, scris în general cu simbolul ¥.

